

FRANCESCO EN BIANCA

Inhoud

Voorwoord	2
Hoofdstuk 1 De Parasol en de Pijler	7
Hoofdstuk 2 De huidige vrouw-manverhouding	23
Hoofdstuk 3 Waarom relaties zo complex zijn geworden	35
Hoofdstuk 4 Vrouwen hebben wijze lichamen	48
Hoofdstuk 5 Francesco en Bianca	52
Hoofdstuk 6 Interbellum	57
Hoofdstuk 7 Het gezapige burgerleven	63
Hoofdstuk 8 Historische rolmodellen	65
Hoofdstuk 9 Midlifecrisis	71
Hoofdstuk 10 Kinderen hinderen	73
Hoofdstuk 11 Florence Nightingale	74
Hoofdstuk 12 Het metafysische aspect van relaties	76
Hoofdstuk 13 De illusie van eenzaamheid	85
Hoofdstuk 14 Vrouwen komen van Venus en mannen van Mars	87
Hoofdstuk 15 Heksen	89
Hoofdstuk 16 Futuristische man-vrouwrelatie	94
Hoofdstuk 17 Fatale vrouwen	95
Hoofdstuk 18 Epiloog	98

VOORWOORD

Volgens de wijze Grieken was verliefdheid een soort van tijdelijke krankzinnigheid. Over verliefdheid en liefde zijn boekenkasten volgeschreven en talloze liedjes gemaakt. De boeken zijn er veelal in romanvorm over fictieve personages en er zijn veel gedichten over de liefde gemaakt, maar boeken waarin getracht wordt dit fenomeen te doorgronden zijn uitermate schaars.

In ruim 2.500 jaar filosofie op topniveau, heeft vrijwel niemand zich hieraan gewaagd en het heet niet voor niets wijsbegeerte. Omdat het kennelijk zo'n riskante uitdaging is had ik een niet te onderdrukken impuls om het toch te gaan proberen, een tikkeltje eigenwijs nietwaar? Mij was bekend uit de Amerikaanse sociologische literatuur dat men in de jaren 70 van de vorige eeuw op basis van empirisch onderzoek tot verassende vaak niet romantische conclusies was gekomen.

De partner werd vaak gekozen op puur zakelijke gronden omdat men -als de sluier van verliefdheid en liefde werden verwijderd- dacht er wijzer van te worden op welke wijze dan ook. Daarnaast bleken veelal egoïstische motieven in het geding en was er ook in hoge mate sprake van bezitsdrang, veelal bij de vrouwelijke partners. Hoe het ook zei liefde is ook vaak een ruilrelatie. Men geeft liefde in de verwachting deze in welk vorm dan ook terug te ontvangen.

Ik zal in dit boekje trachten iets zinnigs toe te voegen over dit complexe fenomeen vol voetangels dat de meeste mensen vrij wel dagelijks bezighoudt. In wezen is het een goddelijk nauwelijks te doorgronden verschijnsel en ik geef slechts 1 voorbeeld. Vaak ben ik in mijn leven overal over de wereld uit geweest in de mooiste discotheken en clubs en als ik ergens kwam waar honderden vrouwen rondliepen, die objectief gezien min of meer qua uiterlijk identiek waren, haalde ik met mijn zintuigen in een fractie van een seconde die ene eruit waartoe ik mij als een magneet aangetrokken voelde.

Als je er rationeel naar kijkt waren dat achteraf vaak niet de beste vrouwen, maar niets kon deze aantrekkingskracht weerstaan. Het was een soort energie die zij uitstraalden die appelleerde aan mijn diepste innerlijke behoeften. Het duurde vele jaren voordat ik pas patronen in die behoeften kon ontwaren.

Ik bleek vaak op de meest extreme aantrekkelijk vrouwen en bitches te vallen, vaak brunettes, gevaarlijke zwartharige, blonde stoten en licht roodharige nimfen. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat de brunettes en de gevaarlijke zwarte weduwespinnen verre in de meerderheid waren. Ik leek het gevaar op te zoeken en het was veel meer dan een kwestie van louter uiterlijk, want zoals gezegd waren veel vrouwen objectief gezien min of meer authentiek.

Als ik een grote drukke zaal binnenkwam dan voelde ik in een fractie van een seconde dat die ene op de 2^e verdieping nabij een balkon zeer interessant was. Het kan niet anders dan dat dit met energie te maken moet hebben gehad. Als ik dan met zo'n wonderlijk wezen in contact kwam bleek mijn antenne goed gewerkt te hebben, want zelden was ik teleurgesteld en vrijwel altijd waren het ook qua karakter boeiende wezens. Hetzelfde overkwam mij als ik gewoon op straat liep.

De vrouwen in mijn land behoorden in mijn jeugd lang tot de meest aantrekkelijkste ter wereld en als ik in het buitenland moest ik vaak van buitenlandse mannen horen hoe mooi zij wel niet waren. Dat laatste is totaal veranderd. Ik kan nu uren door het centrum van Rotterdam slenteren zonder 1 echt aantrekkelijke vrouw tegen te komen en dat ligt niet aan mij, waarover later meer.

Nu zijn de vrouwen uit de voormalige Sovjetrepublieken veruit de mooiste ter wereld en dan in het bijzonder de vrouwen uit Rusland, Oekraïne en Wit-Rusland. Zij staan op eenzame hoogte en dat komt vooral vanwege hun zeldzame mix van eigenschappen. Ze zijn veelal extreem mooi, avontuurlijk, energiek, buitengewoon slim, open, gezellig, humoristisch, elegant, ondernemend, getalenteerd en sensueel. Maar ze zijn ook erg geraffineerd, sluw, foxy en soms gevaarlijk.

Toen ik voor het eerst in Kiev kwam was ik dagen verdoofd, zo ongelooflijk aantrekkelijk waren ze. Omdat de fenomenen verliefdheid en liefde zo ongrijpbaar lijken, heb ik gemeend zo dicht mogelijk bij mijn eigen ervaringen te moeten blijven. Liefde maakt blind en ik heb talloze vrienden keuzes zien maken waar ik niet met mijn verstand kon.

Omdat uiterlijk in mijn onderbewuste zo'n grote rol speelde heb ik mijzelf vaak tekortgedaan, want karakter is veel belangrijker dan we geneigd zijn te denken. Daarnaast is beauty vaak een bewuste creatie en een combinatie van make-up en elegante kleding.

Denk je dat weg dat kunnen sommige kanjers erg tegenvallen. Looks is dus ook een bepaalde illusie. Maar het blijft een feit dat ik vaak viel op hondsbrutale vrouwen en de lieve types links liet liggen omdat ik deze niet aantrekkelijk vond en dat heeft me soms opgebroken en kapitalen geld gekost, naast een hoop andere ellende.

Kennelijk hadden die vrouwen eigenschappen die appelleerden aan een behoefte in mijn ziel of mijn psyche zo men wil. Het waren vaak sterke vrouwen en zwakke poppetjes (en dat is vaak ook een bewust gekozen strategie van sommige vrouwen) liet ik links liggen. Ook ik heb me schuldig gemaakt aan vormen van zinsbegoocheling. Godfried Bomans zei al dat vrouwen wijze lichamen hebben en sommige vrouwen zijn ware meesters in de verleiding en hebben een indrukwekkend repertoire aan truckjes aangeleerd.

Als ik het weer eens had uitgemaakt en ik mijn schatje jaren later tegen kwam vroeg ik me in gemoede af wat mij gemankeerd had, want in mijn brein had ik er heel wat anders en veel beters van gemaakt dan wat zij werkelijk was. Verliefdheid en liefde is derhalve vooral ook een intern psychologisch proces. In de sociale psychologie is bekend dat de indrukken die een kind in de eerste levensjaren opdoet in hoge mate bepalend zijn voor het verdere leven.

Er zijn dan ook veel mannen en vrouwen die zich aangetrokken voelen tot een vrouw die op hun moeder en een man die op hun vader lijkt. Vaak proberen we bij die persoon ook nog eens eigenschappen te vinden die we bij onze ouders hinderlijk vonden om ze dit keer wel te kunnen corrigeren, wat zelden lukt. Hoewel ik een prima band met mijn moeder heb gehad ben ik altijd het tegenovergestelde geweest van een moederskindje.

Daarnaast had ik 5 moeders want ik was de enige jongen binnen het gezin en ik had 4 oudere zussen waarvan er 3 stik jaloers waren en meenden dat mijn ouders mij verwenden en meer gaven dan zij kregen en dat was domweg niet waar, maar in hun beleving werd dat een obsessie. Hoewel ik heel mijn leven gek ben geweest op vrouwen hebben zij ook sommige schaduwkanten en overtreffen zij mannen in alles, ook in het kwaad. In de Bijbel staat dat motten uit kleding komen en uit vrouwen het kwaad.

Het moet worden gezegd dat sommige vrouwen meedogenloos kunnen zijn en niet zelden zijn de meest doortrapte misdaden aan het brein van vrouwen ontsproten.

Maar omdat dit niet het thema van dit boek is en off topic zou zijn focus ik mij hieronder op het fenomeen liefde en verliefdheid. De zwanenrelatie voor het leven bestaat in deze moderne tijd niet meer en deze is vervangen door de projectmatige relatie met een zekere houdbaarheidsdatum. Omdat veel mensen maximaal van het leven willen genieten wordt de relatie elke dag tegen het licht gehouden en is er weinig voor nodig de partner in te ruilen voor een meer aantrekkelijk geachte andere vlam.

De roddelbladen staan vol met dat soort typen. Serieel monogaam noemen ze dat. Ook het hebben van meerdere relaties tegelijk wordt steeds vaker gepropageerd en er zijn zelfs hele datingsbureau die zich toespitsen op de vreemdgangers, lekker spannend toch? Tenzij de gekwetste partner weinig zelfbeheersing heeft en zijn pistool op de nieuwe lover of het prille paar leegschiet. Relaties zijn heel interessant en vaak leuk, maar tevens niet zonder gevaar in deze tijd van mensen met korte lontjes die snel gekwetst zijn.

Niet zelden zoeken we partners die ons “moeten helen” en omdat velen zichzelf niet goed kennen voordat ze liefde bij een ander zoeken gaat het vaak fout. Het is waar je moet eerst gelukkig zijn met jezelf en daarna ben je pas toe om “liefde” te delen, whatever that is. Vaak zoeken we iemand die onze eigen tekortkomingen en frustraties moet oplossen en dat is een verkeerde benadering. We zoeken iets wat we onbewust in onszelf missen.

Ook hebben vooral vrouwen vaak de neiging een man als projectje te zien die zij kunnen veranderen of naar hun hand kunnen zetten. Heb je zo’n vrouw dan houdt ze echt van je. Het is mede om die reden dat veel vrouwen vallen op foute crimineel ingestelde mannen, die ze graag willen transformeren in genlemen en als dat ze lukt worden deze mannen volstrekt onaantrekkelijk voor die vrouwen. Is dat een paradox of niet.

Foute mannen liggen goed bij de veel vrouwen en uberhaupt zijn mensen vaak aangetrokken in de schurk, zowel in soapseries als in het echte leven. Bobby Ewing scoorde goed als doortrapte en scrupuleuze schurk in de serie Dalles en Trump doet het nu erg goed bij pakweg 100 miljoen Amerikanen, terwijl iedereen met 1 werkende neuron en synaps kan zien dat het een aarts-leugenaar, zwendelaar, oplichter, witwasser, seksist, loser, narcist, geniepig mannetje en dombo is, maar vergis u niet ik vond die verbeterde bitch Hillary Clinton net zo erg. Het was een keuze tussen pissebed en kakkebed.

De natuur van menige vrouw is er een van het willen omvormen en opvoeden van niet deugende mannen. Slagen ze in hun missie dan maakt dat de man vervolgens bijna automatisch onaantrekkelijk en als het ze niet lukt dan is knallende ruzie en frustratie vaak het resultaat. De menselijke psyche is wonderbaarlijk.

We streven comfort na en als we die hebben gevonden ergert ze ons en noemen het op den duur sleur en verveling en als mensen ware liefde op hun pad vinden dan komt het regelmatig voor dat ze vluchten omdat dit gevoel kwetsbaar maakt, te dichtbij komt en bindingsangst zich in allerlei gedaantes kan gaan manifesteren.

De kleffige klevers hebben last van het tegenovergestelde. Hun psyche wordt beheerst door verlatingsangst. Niet zelden kunnen dat soort types gevaarlijk worden als ze denken gedumpt te worden. Kijk naar de film *Fatal attraction* en je weet genoeg. Zij kunnen hun slachtoffer op een vreselijke manier gaan stalken en erger.

Van die drift heb ik nooit last gehad want over is over. Ik houd het midden ergens tussen bindingsangst en verlatingsangst, waarbij de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat ik van mijn vrijheid en avontuur houd en dat het mij al snel gaat vervelen en ik mijn geluk dan elders ga beproeven. Maar ook ik heb een afwijking want ik kan oeverloos vergane liefdesrelaties blijven analyseren vanuit alle denkbare invalshoeken en ik kan moeilijk gedachten loslaten.

Hoewel relaties vooral ook betrekking lijken te hebben op de focus op die ander, moet zeker niet worden uitgesloten dat we anderen vooral nodig blijken te hebben om zelf persoonlijk te groeien. In die zin “gebruiken” we de ander, vaak zonder het zelf te realiseren. Liefde is niet zelden het instrument voor zelfontplooiing.

Een ander buitengewoon interessant fenomeen is dat je nooit bij verschillende partners hetzelfde bent en dat zij telkens weer nieuwe facetten van je persoonlijkheid naar boven brengen. Elke relatie is dus uniek. Vaak zoek je wat in die partners en als je het gevonden hebt is de uiterste houdbaarheidsdatum veelal bereikt en ga je weer op zoek naar die andere verborgen en latente behoeften.

In die zin is het maar betrekkelijk dat je veel kunt leren van relaties en die willen toepassen op nieuwe relaties. Ondanks overeenkomstige patronen zal die de dynamiek van nieuwe relaties toch weer even net wat anders en dus totaal verschillend blijken te zijn. Mannen en vrouwen zijn in een hoop dingen hetzelfde, maar in andere dingen totaal verschillend.

Mannen komen van Mars en vrouwen van Venus. Het is een klein wonder dat ondanks die wezenlijke verschillen en communicatiestoornissen zoveel redelijk goede relaties ontstaan. En laten we er niet om heen draaien, veel mannen zijn vaak platvloerser en ondanks dat velen dat zullen ontkennen, lopen zij hun geslachtsdeel vooral achter na.

Het is vaak buitengewoon eenvoudig voor een extreem aantrekkelijke vrouw om een man te verleiden en te laten zondigen. In die zin zijn mannen zwakkere wezens dan vrouwen en zij die dat ontkennen liegen domweg. Alleen de ervaren en zelfbewuste man, die de gevaren van dit soort escapades inziet en door schade en schande wijs is geworden zal nee kunnen zeggen. Kijk naar de films Basis Instinct 1 en 2 en mijn stelling behoeft dan geen nadere uitleg. Veel mannen kicken op vrouwen die hondsbrutaal zijn en gaan op een enkele uitzondering na voor gaas.

Om het de lezer niet nu al te laten duizelen zal ik voorzichtig starten met de fase van de prille jeugd, waarin trouwens zeer intense gevoelens van verliefdheid en liefde kunnen bestaan die tijdens de rest van het leven een blijvende indruk hebben achtergelaten. Zo herinner ik mij nog levendig ene Constance die op mij een diepe indruk maakte toen ik pakweg 7 was.

1. DE PARASOL EN DE PIJLER

Elke dag ging ik vanaf mijn 4^e naar de kleuterschool genaamd de Parasol, direct gelegen naast de Pijler, mijn latere basisschool. Ik speelde altijd buiten en genoot met volle teugen en was meteen al gebiologeerd door de meest aantrekkelijke meisjes, die mij veelal gezelschap boden. Ik kan me weinig jongens uit die periode herinneren waar ik me dik bevriend mee was en ik vond jongens nogal saai en dat is eigenlijk nooit in mijn leven echt veranderd.

Het meest gelukkig was ik tijdens de lente als het in mijn groene Zuidwijk in Rotterdam land een heerlijke periode kon zijn, de zon ontwaakte uit zijn winterslaap en de lucht was fris in mei en ik had onbeperkte energie. Mijn vader bracht me elke dag naar de kleuterschool en mijn moeder werkte in het Zuiderziekenhuis. De positieve indrukken die ik destijds opdeed, hebben een blijvende herinnering op mij achtergelaten.

Mijn wijk was groen, er waren diverse boerderijen in de nabijheid, het wemelde van de dieren in een schone natuur en als ik met mijn vader ging vissen zaten de netten overvol met alle denkbare schitterende vissen. Nu zijn dezelfde vijvers morsdood en dat komt door een blinde bezuinigingswoede bij de gemeente omdat natuuronderhoud nu eenmaal geld kost en een of andere technocraat op het lumineuze idee was gekomen dat als je deze natuur laat afsterven dat geld oplevert ten tijde van schaarste.

Ik praat uit ervaring want ik was een kwart eeuw topambtenaar en heb dat foute, monomane geld-gedreven gedrag regelmatig gezien. Het geluk van veel mensen wordt juist bepaald door die natuur, buitenzwembaden, musea en andere voorzieningen. Maar van de Amerikanen namen we blind de gedachte over dat alleen geld en materiele welvaart gelukkig maakt.

Omdat ik een loepzuivere schorpioen ben, mocht ik toen ik bijna 7 was pas naar de lagere school. Deze basisschool paste perfect bij mij. Qua leren stak ik heel weinig op en ik moet een van de meest ongedisciplineerde leerlingen zijn geweest omdat lol en hedonisme mij toen al in de genen zat. Ik was veel meer geïnteresseerd in de allerleukste meiden en in talrijke sporten, waarvan voetbal mijn favoriete werd.

Ik speelde elke uur van de dag als het kon voetbal en het is dan ook niet vreemd als je het 10 jaar daarna redelijk beheerst. Wat mij op mijn 17^e het meest ging tegenstaan was het sociale keurslijf dat rondom deze mooie sport zit, met manipulerende ouders die hun talentloze zonen op een leuk plekje willen krijgen via machinaties en voorzitters en andere bestuurders van die voetbalclubs die daar soms uit financiële overwegingen ten behoeve van die clubs gevoelig voor waren.

Vrijbouter als ik was bleek ik mentaal totaal ongeschikt voor het keurlijk dat we profvoetbal noemen. Ik kon alles met de bal, had een fabelachtig inzicht en was razendsnel en ik had het uithoudingsvermogen van 5 Duracellbatterijen, maar ik was niet monomaan en vond veel andere dingen net zo leuk en je kan alleen de top bereiken als je er alles voor laat staan.

Ik had zoveel interesses en die bedompte kleedkamers begonnen me ook steeds meer tegen te gaan staat, naast die eikels van trainers die zelf nooit hadden kunnen voetballen en hun onvermogen en frustraties kennelijk wilden compenseren door spelers de les te lezen. En laten we eerlijk zijn voetbal is vooral de sport voor domme mensen.

Vrijwel nooit heb ik mij op een tribune vol met geëmotioneerde mensen begeven. Ik heb niets met volksmassa's en zou alleen om die reden een slechte fascist zijn geweest. Nooit heb ik aan een demonstratie meegedaan omdat het erg ver van mijn persoonlijkheid afstaat, het beangstigt mij daarnaast en ik ben normaal gesproken voor de duivel en zijn oude moer niet bang.

Rond mijn 18^e jaar kon ik heel goed voetballen en moest ik meer energie steken in jaloerse concurrenten dan in het voetbal zelf, want in mijn land mag niemand 1 millimeter met zijn hoofd boven het maaiveld uitsteken, maar het heilige vuur was bij mij toen al gedoofd, maar ik liet dat niet blijken ook omdat ik me daar zelf nog geen raad mee wist.

Voetbal had meer dan 10 jaar een centrale rol in mijn leven vervuld. Hoe moest ik mijn ouders gaan vertellen dat ik ermee ging kappen op een moment dat ik het spel tot in de finesses beheerste, het was tegennatuurlijk. Ik was het prototype van de straatvoetballer, die de ene dag kon schitteren als Messi en de andere dag speelde als een natte krant, al kwam dat laatste zelden voor omdat ik dat compenseerde met een tomeloze inzet en wilskracht.

Op mijn 19^e was mijn liefde voor het voetbal compleet verdwenen en ik herinner mij de laatste wedstrijd voor Excelsior tegen Ajax waarbij ik de tegenstander een vrije doorgang naar goal bood en ik legde nog net niet de rode loper voor hem uit. Toen voelde ik dat de liefde over was. Ik was zeker niet constant en ik was te creatief om mij in een keurslijf te laten dwingen van een gek zoals mijn laatste trainer van Bommel, die dacht dat je meekunde en voetbal met elkaar kon combineren als succesformule.

De regionale jeugd van Excelsior was 1 jaar voordat ik daarnaar toe verhuisde landskampioen geworden en dat was dus een hele domme keuze van mij toen ik daarvoor werd gevraagd, want een beter elftal als dat hadden ze en hebben ze daarna nooit meer gehad. Omdat ik niet gemotiveerd was kon ik ook het tempo tijdens trainingen nauwelijks bijhouden terwijl ik over perfecte conditie beschikte, maar wilskracht is veel belangrijker dan mensen denken.

Shaolim-monikken kunnen letterlijk bergen verzetten met die geestelijke en zijn tot onvoorstelbare prestaties in staat. De klik die ik met genoemde trainer had was 0+ en ik ben een gevoelsmens en er kwam geen bal meer van mij op de juiste plek aan, terwijl ik daarvoor een bal over 60 meter op de centimeter op het juiste moment nauwkeurig kon neerleggen en de spits slecht zijn hoofd of zijn voet ertegenaan hoefde te zetten om te scoren.

Voor zover ik me kan herinneren was mijn eerste “liefde” of beter gezegd eenzijdige betovering of fascinatie ene Constance, een adembenemend mooi blond en intelligent meisje, die niets van mijn avances moest hebben en dat snapte ik destijds niet want ik was al 7. Misschien dat ik daarna vooral op brunettes en zwarte spinnen viel, wie weet, maar ik heb ook relaties gehad met adembenemende mooie blondines.

Het moet gezegd wordt blonds do have more fun, maar de brunettes en donkere types hadden op mij meer attraction. Ze waren vaak veel lastiger en veeleisender dan die blondines en misschien heb ik het mezelf in het leven onnodig moeilijk gemaakt door regelmatig op onmogelijke types te vallen die het bloed onder mijn nagels konden halen.

Ik herinner mij nog het moment dat mijn moeder de achteruitgang van de portiekwoning kwam uit zetten, toen ik net een medisch onderzoek deed bij een ander buurmeisje, maar dat was volstrekt onschuldig en niet uitgesloten moet worden geacht dat ik op dat moment nog serieus overwoog ooit arts te worden. Dat verkennen is zo oud als de mensheid, maar nu kan men daar erg spastisch over doen.

Mijn aversie tegen wiskunde later maakte het beroep van arts sowieso onmogelijk. Op de universiteit kwam het tussen mij en de wiskunde weer goed maar dat is een ander verhaal.

Naast voetbal en mooie, leuke en intelligente meiden was ik toen al geïnteresseerd in geschiedenis al wist ik de weg naar boeken nog niet te vinden want mijn ouders stimuleerden dit niet of nauwelijks, er was geen internet en we hadden zojuist onze eerste zwart-wit tv gekocht en ook hadden we een zwarte bakelieten telefoon gekocht en we voelden ons miljonair.

Ik was geboren in een relatief arm arbeidersgezin en naast mijn 4 oudere zussen hadden we een hond Wimpy geheten, die qua intelligentie zeker niet onderdeed aan ons allen. Waarom ze Wimpy heette heb ik nooit begrepen en zal dat eens aan mijn 91-jarige moeder gaan vragen. Wimpy was uit het asiel gehaald en was sterk ondervoed geweest en was kennelijk zo gelukkig met ons als baasjes dat hij uren in de weiden rondartelde en ons tot haar dood extreem trouw bleef.

Er is geen mens dat aan dat soort dieren kan tippen qua loyaliteit en zelfs mijn huidige kat vind ik nobeler, schoner en beschaafder dan de meeste van mijn stadsgenoten. Die dieren gaan niet naar school maar hebben van nature manieren en zijn de facto betere wezens dan mensen die overigens 20 jaar naar school moeten om een paar kunstjes te leren.

Niets is te vergelijken met de trouw van een hond, de veelal onbetrouwbare mensen kunnen daar een puntje aan zuigen. Er zijn verhalen bekend van honden die na het overlijden van hun baas op het graf bleven liggen, niet meer aten en zich verenigden met hun baasje in het hiernamaals. Katten en honden zijn wezenlijk anders, maar katten laten ook hun liefde blijken, zij het dat ze dat veel subtieler doen en je moet hun liefde echt veroveren en je moet ze met rust laten om ze van je te laten houden.

Natuurlijk speelt eten een grote rol in hun leven, maar los daarvan zijn het heel gevoelige en nobele wezens. Omdat ze vaak een sterk en grillig karakter hebben, moet je niet vreemd opkijken als je kat die je jarenlang perfect verzorgde kat je toch nog even vinnig in je hand moet bijten. Katten dulden in tegenstelling tot honden geen baasje en beschouwen je als bediende als ze je mogen. Mogen ze je niet dan laten ze je volledig links liggen.

Als mijn moeder elke dag uit haar werk van het Zuiderziekenhuis onderweg naar huis was ging Wimpy op het juiste moment voor de deur liggen en dat was vreemd want mijn moeder had variabele werktijden en dit bewijst slechts dat honden, maar ook katten, feilloze 6^e zintuigen hebben en de wetenschap negeert dit veelal en kijkt de andere kant op.

Deze energie zou wat mij betreft beter onderzocht en verklaard moeten worden, omdat ik ervan overtuigd ben dat mensen deze gave ook bezitten, zij het in mindere mate, maar dat we deze na millennia van ontwikkeling hebben afgeleerd. We gebruiken slechts 20% van onze hersencapaciteit en of je Darwinist of Creationist ben.

De term arbeidersgezin was een beetje misleidend want mijn vader werkte nooit en moet een van de eerste structurele uitkeringstrekkers van zijn tijd zijn geweest. Zijn gezondheid was altijd kwetsbaar, hij was kortademig, had erg geleden tijdens de hongerwinter en had long en hartproblemen, maar die manifesteerden zich pas echt toen ik pakweg 25 was en toen viel hij ineens dood neer.

Hij was bij vlaggen extreem intelligent, interesseerde zich voor geschiedenis en techniek en hij hing in 1970 al tegendraadse denkbbeelden aan over historische gebeurtenissen, die pas 40 jaar daarna algemeen erkend werden. Hij had idealiter journalist moeten worden of advocaat, maar de extreme armoede in zijn jeugd hadden hem ertoe gedwongen vanaf zijn 14^e te gaan werken.

Voor fabrieksarbeid was hij domweg veel te slim en hij moet kuis gefrustreerd zijn geraakt op latere leeftijd, maar hij had wel zijn gevoel voor humor behouden en zorgde zo goed en zo kwaad als dat kon voor zijn kinderen, maar ik was vanaf heel jonge leeftijd zelfstandig en schier on-opvoedbaar net als mijn jongste dochter Christina dat ook is. Maar net als zij viel ik niemand lastig en overheerste het gezonde verstand en redelijkheid.

Christina ging op haar 3^e zelf zwemmen in een strandbad in Scheveningen zonder te betalen en keerde steevast terug naar waar we lagen op het strand als ze hem weer eens gepeerd had. We schrokken ons dood en schakelden net nog niet de strandpolitie in maar Christina kwam doodgemoedereerd en kalm terug als ze er weer genoeg van had gekregen.

Ik was zeer gelukkig in mijn prille jeugd en woonde in het fantastische Zuidwijk in Rotterdam met een weelderige groene omgeving, vijvers vol met de meest mooie vissen en ik waande me in de natuur, terwijl ik midden in de stad leefde. Omdat ik 4 oudere zussen had was ik populair ook bij de bronstige kerels die onze deur platliepen en lagen bij wijze van spreken voor de deur van onze portiekwoning te wachten op mijn brunette zusters.

Mijn vader werd er gek van en nooit zag hij ook maar 1 van die kerels zitten. Zij voldeden niet aan zijn profiel voor zijn dochters. Geen 1 was goed genoeg en later bleek hij ook daarin gelijk te hebben als mijn zussen met hen waren getrouwd, met een enkele uitzondering daargelaten. Het moet vanaf mijn 9^e jaar zijn geweest dat ik steeds meer lol kreeg in het voetballen en ik voetbalde elk uurtje, ook tot diep in de late avond met knullen en jonge mannen die soms 10 jaar ouder waren dan ik en met mijn voetbal buddy Gerrie Broere die het nog schopte tot voorstopper van het 1^e elftal van Feijenoord en het Nederlands elftal tot 19 jaar.

Andere talentjes uit onze omgeving kwamen ook vrij ver. Om de een of andere duistere reden raakte ik verstrikt in de positie van verdediger en mijn vaardigheden focuste ik dus daarop en dat had ik nooit moeten doen, want ik was een aanvallende middenvelder of aanvaller in hart en nieren, maar dat besepte ik pas op mijn 18^e en toen was het al te laat want als je eenmaal een label hebt opgeplakt gekregen - ook in het voetbal en in het werk - kom je daar bijna niet meer vanaf.

Terwijl mijn voetbalvriend Gerrie meteen op erg jonge leeftijd intekende bij Feijenoord koos ik voor de fatale route van diverse amateurclubs, die - en dat zegt het woord al - vooral bestierd worden door amateurs en doorgaans amateuristische trainers hebben. Toen ik met B1 tegen Feijenoord B1 speelde dat onder leiding stond van Leo Beenhakker, werden we kansloos onder de voet gelopen door qua discipline Romeins aandoende cohorte. Dat was geen voetbal maar extreem gedisciplineerd schaken.

Toen al besepte ik me dat ik een verkeerde strategische keuze jaren eerder had gemaakt. Mijn ploeggenoot Eddy Poppelaars, een onwaarschijnlijk getalenteerde voetballer, was echter verre superieur aan welke speler van Feijenoord dan ook en ik snap er niets van dat Beenhakker hem niet meteen inlijfde bij Feijenoord want hij had zonder enige twijfel de absolute top gehaald en was een kruising tussen Neeskens en Arie Haan. Feyenoord had in mijn ogen iets arrogants en eigenlijk bekoorde Ajax met zijn bruisende en flitsende spel veel meer, maar dat mocht ik als rechtgeaarde Rotterdammer natuurlijk nooit hard opzeggen.

Eddy wist de hermetisch gesloten verdediging van de top van de jeugd van Feijenoord dat net wereldkampioen was geworden voortdurend op eigen houtje ernstig in de problemen te brengen. Mijn vader had ook zo'n speler gekend uit zijn schoolelftal en zijn naam was Faas Wilkes, een van de grootste voetballers die ons land ooit heeft voortgebracht en zich tot op zekere hoogte kan meten met onze overal ter wereldberoemde legende Johan Cruyff, die door het opperwezen zelf goed was toebedeeld met onwaarschijnlijke talenten. Dat was geen voetbal maar pure kunst.

Mijn belangstelling voor mooie meiden blijf onverminderd bestaan en ik herinner mij op mijn 8^e dat er een nieuw meisje in de klas werd voorgesteld halverwege het schooljaar, zij heette Sylvia en zij was de perfecte brunette, mooi, lief, geestig, open en het was aan genot om alleen al in haar aanwezigheid te verkeren.

Zonder enige twijfel was mijn schooltijd op de Pijler een van de meest gelukkige perioden uit mijn leven. Tijdens de voorlaatste klas werd het adembenemend mooie buitenzwembadcomplex de Plompert geopend en dat bood voor talloze Rotterdammers een ongekend plezier en dat bleef zo tot pakweg 1980 toen het in verval raakte en daarna gesloopt werd.

In het topzomerjaar 1976 waren er dagelijks 10.000 mensen of meer op dit schitterende complex en er werd voetbal gespeeld op het allerhoogste niveau, waaraan alle getalenteerde Rotterdamse voetballers deelnamen. Ik was toen 16 en speelde uitmuntend in deze straatvoetbalvariant. In die periode was ik verliefd op Carmen, met grote afstand de mooiste vrouw van Rotterdam in die tijd, een variant op Claudia Cardinale. We waren net als 2 dolfijnen en hoefden helemaal niet met elkaar te praten want het was een vorm van telepathisch samenzijn.

Het was nogal triest voor mij dat een aantal jaren daarna dit geweldige zwembadencomplex wegens totale verwaarlozing, mismanagement en technocratische bezuinigingswoede afgebroken werd. Echt geluk ondervinden mensen juist van dit soort collectieve goederen en je moet wel 10 keer nadenken alvorens je dit soort faciliteiten van onschatbare waarde sluit, ook al kost het je als gemeente soms heel veel geld.

Als we deze kruideniersmentaliteit de afgelopen pakweg 2.500 jaar hadden gehad dan leefden we nu allemaal nog in een oerbos. De Romeinen hadden wel degelijk oog voor dit soort publieke werken en daarin lag naast hun organisatietalent en hun geperfectioneerde moordmachine vooral kracht. Mijn tijd bij de Pijler zat erop en met zeer gemengde gevoelens verliet ik deze school en ik ging naar de Christelijke mavo-Slinge, niet omdat wij van huis uit Christelijk waren opgevoed, noch lid waren van welk kerkgenootschap dan ook, maar omdat deze school, kennelijk op basis van barmhartigheid mij alsnog een kans wilde geven, want mijn schoolprestaties op de basisschool waren omgekeerd evenredig aan mijn voetbalprestaties en mijn successen met Rotterdamse godinnen.

Het viel me niet mee me aan te passen aan het niveau en pas in het 2^e kwartaal ging het beter en genoten vooral de vakken geschiedenis en biologie mijn bijzondere belangstelling. Mijn ouders kochten het weekblad de Kijk voor mij en ik raakte steeds meer geïntregeerd door wetenschap, biologie en geschiedenis, zij het op een beginnersniveau. Mijn grote liefdes bleven voetbal en natuurlijk die magnetiserende meiden.

Ik behandelde die jonge vrouwen altijd met veel respect en onze “verhoudingen” waren altijd relaxt en vriendschappelijk. Het 2^e schooljaar bakte ik er helemaal niets van, leerde nooit wat, was totaal ongedisciplineerd en was vaker te vinden in de kersverse overdags geopende discotheek in de Larenkamp dan op school en ik bleef dat jaar dan ook stevast zitten, met een cijferlijst, die als je de cijfers zou optellen net ver boven de 25 punten zou uitkomen.

Hoewel de schuld volledig bij mij zelf lag, waren er ook verzachtende omstandigheden. De meiden op school waren zo aantrekkelijk en ik kreeg iets serieus met enkele van hen en dat vond ik veel spannender dan die wiskunde van een autistische docent waarvan ik zelfs de naam ben vergeten of heb verdrongen.

Nadat ik was blijven zitten werd ik voor de keuze gesteld, deze klas overdoen, maar nu serieus of me melden bij de Its. Ik ging een dagje naar de Its om te kijken hoe het daar was en was daardoor zo geschrokken wegens de afwezigheid van vrouwelijk schoon dat ik met volle overtuiging voor de eerste optie koos.

Nadien heb ik altijd een afkeer van techniek blijven behouden en sla nog geen spijker met succes de muur in. De herkansing verliep niet alleen succesvol, maar ik ging docenten steeds meer choqueren met extreem hoge cijfers en ze snaptten er niet van. Eerst een 1 of een 2 en daarna vervolgens 3 tieners op rij voor hetzelfde vak en dezelfde stof.

Men ging langzamerhand vermoeden dat er meer in mij zat en het vooral een kwestie van houding en discipline was geweest die mijn slechte schoolprestaties bepaalden. Vanaf dat moment, waarin ik kennelijk “het licht had gezien” schoot ik als een raket omhoog, mocht naar de havo en dat was toen der tijd zeker geen simpele opleiding, deed dat zo goed dat ik 5 Atheneum mocht overslaan en vervolgens ging ik naar de Erasmus Universiteit waar ik rechten, economie en wijsbegeerte bestudeerde, zij het dat ik de laatste 2 vooral in de vorm van een zelfstudie deed, ook wel extraneus geheten.

Ik was vrijgesteld door minister Vrededeling voor militaire dienst omdat ze te veel babyboomers hadden voor het leger en mensen die mij na 2 à 3 jaar tegenkwamen en mij kenden van de mavo snappen er helemaal niets van dat ik op de Erasmus Universiteit studeerde en je zag aan hun gezicht vol ongeloof. Ik was al snel op de EUR tot het inzicht gekomen dat studie de facto altijd een zelfstudie is en dat colleges er vaak voor dienden accenten te leggen, maar dat het in de praktijk vooral aankwam op blokken, zelfdiscipline en oprechte interesse.

Ik was in vrijwel alle vakken oprecht geïnteresseerd met uitzondering van boekhouden, waar ik regelmatig hoofdpijn van kreeg omdat het zo geestdodend was. Ik kon destijds op 22-jarige leeftijd niet bevroeden dat ik mijn Waterloo vele jaren later zou vinden door een foute ophooggevalle boekhouder, die zichzelf een forensische accountant noemde en die weliswaar integriteitsonderzoeken deed, maar er zelf persoonlijk helemaal niets, maar dan ook werkelijk niets met integriteit had.

Op de universiteit zaten buitengewoon weinig echt aantrekkelijke vrouwen en ik kan me nog 2 kanjers herinneren van de vele duizenden studentes. Daarnaast woonde ik samen met Marian, een van de meest aantrekkelijke vrouwen, die een tweelingzus van Sade had kunnen zijn geweest. We hielden het ruim 5,5 jaar met elkaar vol en we waren al 16 en 19 toen we elkaar ontmoetten en vlak daarna gingen samenwonen. We vonden onszelf al heel volwassen. Op intellectueel vlak waren we echter geen match en dat was ook logisch want ik piekte juist in die periode en zij was in feite nog een kind.

Ik hielp haar met school en ze maakte ook een metamorfose door, maar daar lag niet haar kracht. In feite stond een breuk al vanaf het begin vast, maar dat wilde of kon ik niet inzien destijds en waarom zou ik? Het was een stier qua sterrenbeeld en een perfecte match voor mij dubbel Schorpioen. Veel later zou ik in Kiev mijn leukste en aantrekkelijkste vrouw ooit ontmoetten en zij was op dezelfde dag geboren als Marian en ik zag legio overeenkomsten.

Ook die relatie verliep volgens hetzelfde patroon van eerst fascinatie, dan verzadiging en sloop de verveling erin om vervolgens te eindigen in een abrupte breuk die door mij geïnitieerd werd. Ik ben op dat laatste nooit trots geweest, maar het is mijn aard en als ik niet geluisterd had naar die aard was ik al decennia terug letterlijk gesneuveld.

Ik kan niet leven in sleur en in een zelfgecreëerde mentale gevangenis en een relatie uit medelijden gaat ook niet bij mij werken. Ik ben snel verveeld en de andere en betere partner, ook al is deze soms een illusie of slechts een theoretische Amazone trekt dan zo hard aan mij, dat de bestaande relatie wel uit de bocht moet vliegen.

Dat patroon liep als rode draad door mijn leven en laten we het er maar op houden dat een breuk vaak mijn schuld was en dat ik harten heb gebroken, waarmee ik zal moeten leren leven. Het heilige vuur bij mij voor het voetballen was uitgedoofd op mijn 18^e. Ik voetbalde nog wel, maar meer op de automatische piloot zonder overtuiging en bezieling en moest alleen het juiste moment slechts uitzoeken om ermee te stoppen en dat werd het moment dat ik ging studeren aan de Erasmus Universiteit ook omdat ik mij volledig voor iets moet inzetten en ik geen 2 heren tegelijkertijd optimaal wil en kan dienen.

Jaren na die beslissing droomde ik er nog van dat ik in het veld stond en menig doelpunt voorbereidde voor medespelers want daar lag mijn kracht, in het geheel uit het niets creëren van kansen voor anderen die in principe niet gemist konden worden. Toen ik met Marian stopte was ik bijna 25 en het was tijd voor zelfreflectie. Vast stond dat ik een perfecte jeugd had gehad, de beste die men zich maar kan bedenken.

Ik was opgegroeid van de tijd van de Soulmuziek en John Travolta en ik bracht mijn weekenden vanaf mijn 16^e door in de beste discotheken ter wereld, gevuld met ontelbare beauties.

De scholen gingen me voor de wind en ik was geen dag ziek geweest tot aan het examen op het vwo, omdat ik zo stom was geweest met een spiegel op ons balkon te zonnen en ik word binnen 1 dag van mijzelf al bronskleurig, dus ik snap niet wat mij toen heeft beïnvloed. Ik had een virus opgelopen dat leek op Menigitis en voelde me doodziek en barste van de hoofdpijn, maar omdat ik een enorme doorzetter was en altijd ben geweest sleepte ik mijn zieke lijf naar het examen en mijn tentamens waren zo goed geweest dat ik niet kon zakken.

Ik nam de daling van mijn eindcijfers om pragmatische redenen op de koop toe, omdat ik geen uitstel duldde en per se naar de Erasmusuniversiteit wilde en het doel was bereikt. Toen al zag ik tekenen van verval in de natuurlijke staat van de Nederlandse vrouw. Ik val op aantrekkelijke en zeer slimme, energieke, avontuurlijke en humoristische vrouwen en die waren tot mijn in overvloed aanwezig tot pakweg mijn 20^e.

Eind jaren 80 van de vorige eeuw begon sluipenderwijs al een proces van erosie ontstaan, waarin de vrouw min of meer door sociale pressie gedwongen werd verder van haar natuur af te staan en dat proces culmineerde uiteindelijk tot een Nederlandse vrouw anno nu die veel weg heeft van een hybride schepsel met een vaak te zware stem en een te dikke kont, die alle vrouwelijke aantrekkelijkheid door de pil lijkt te hebben verloren en daar ook niet echt wakker van ligt.

Natuurlijk zijn er legio uitzonderingen op deze regel, maar de meeste “succesvolle” vrouwen die ik hier ontmoet zijn overambitieuze, matig getalenteerde en leven vaak in onmin met hun eveneens hybride man, die door het verstoorde wankel subtiel machtsverwicht dat tussen mannen en vrouwen bestaat ook niet goed raad weet met de nieuwe rolverdeling tussen de seksen.

Ter voorkoming van misverstanden, ik behoor niet tot die categorie mannen die vindt dat het enige recht van vrouwen het aanrecht is, integendeel, maar ik zou graag meer authentieke vrouwen in mijn land willen zien, niet voor mij zelf, maar voor de vele goede jonge mannen die ons land rijk is. Ik heb mijn paradijs elders gevonden en daar schrijf ik uitvoerig over in mijn onlangs verschenen boek *Gorki in Nederland*.

Voor degenen die denken dat het hier gaat om een seksistisch praatje snappen er helemaal niet van. Een juiste rolverdeling en harmonie tussen mannen en vrouwen is cruciaal voor de verdere ontwikkeling van een samenleving. Deze Ying en Yang-energie vullen elkaar aan en hebben elkaar nodig.

Elke samenleving heeft zowel de masculiene en feminiene eigenschappen hard nodig en vrouwen zijn door de hele geschiedenis heen de steunpilaren voor succes van een beschaving. Gebeurt dit niet dan verstoort dat de ontwikkeling van hele generaties en leidt dat alleen maar tot veel frustraties, veel echtscheidingen, gebroken gezinnen en andere ellende. In mijn geliefde Kiev snap men dit wankel en subtiele evenwicht tussen mannen en vrouwen wel.

De vrouwen daar, veelal beeldschoon, energiek, krachtig en bijzonder intelligent, elegant en bol met talent snappen dat je een man in zijn kracht moet zetten en niet moet vernederen of een minderwaardigheidscomplex moet bezorgen. De man daar denkt dat hij de baas, terwijl de vrouw wel beter weet, maar dat niet over accentueert.

In mijn land snappen veel vrouwen dat geraffineerde spel niet en geven veel mannen het gevoel totaal overbodig te zijn en als deze mannen wel stevig in hun schoenen staan worden ze bepaald niet gestimuleerd zich volledig te geven, fors te investeren en zich vast te leggen op de veelal matig bekorende veel te zware en van elke elegantie gespeende hybride wezens.

Ergo noch de man noch de vrouw ontpoppen zich zoals de natuur dat wel beoogd heeft. Op veel mannen in Kiev valt wel het nodige te bekritisieren, maar dat komt ook door het feit dat er daar beeldschone getalenteerde vrouwen in overvloed zijn en monogamie nog moeilijker is te handhaven dan het anti-corruptiebeleid en omdat het rijkste land van Europa economisch het slechtst van alle Europese landen presteert, waardoor de gemiddelde man daar zijn prinsesje wel heel weinig te bieden heeft als hij slechts 200 euro per maand verdient.

De totale economie van dat immens grote land, is qua grootte vergelijkbaar met Frankrijk of Duitsland en qua grondstoffen veel rijker, met circa 50 miljoen inwoners, waarvan de meesten hoogopgeleide relatief jonge mensen, is qua waarde net zo groot als de omvang van de totale economie van de provincie Noord-Holland. Het zijn de vrouwen daar die de economie nog engszins draaiende houden en het zijn zonder meer de Amazones van de moderne tijd.

Omdat de man-vrouwverhouding nogal complex is geworden zal ik hieronder wat uitvoeriger stil staan bij dit boeiende fenomeen. Waar ging het fout in ons land en wat kan er beter in de toekomst?

Ik laat mij daar niet beïnvloeden of ringeloren door miltante homo's en lesbo's op sleutelfuncties bij media en politiek hier, die niet alleen een gelijke behandeling willen, maar het liefst hun seksuele voorkeur en lifestyle aan heteroseksuelen willen opdringen. Omdat ik mij niet reken tot de categorie personen, zoals Mike Pence, vicepresident van de VS, die homoseksuelen met stroomstoten en medicijnen wil genezen, omdat dit aperte onzin en waanzin is, vind ik wel dat we als samenleving niet moeten meegaan met de onderstroom die homoseksualiteit als de norm beschouwt.

Dus homo's wat mij betreft alle respect en ik verafschuw elke vorm van fysiek en verbaal geweld jegens homoseksuelen, maar overspeel je hand niet. Ik moet helaas zeggen dat op vrijwel alle spilfuncties bij de mainstream-media homoseksuelen zitten, die op hun beurt gelijkgezinden aantrekken en nog even en er komt een programma waarin verteld wordt dat Valentino en Casanova eigenlijk ook homo's waren.

Ik ben ook mordicus tegen het laten adopteren van kinderen door homo's, ook al zouden ze nog zulke perfecte ouders zijn. Het kind heeft niet voor een dergelijke onnatuurlijke situatie gekozen en ik vind dat dus ethisch niet ok. Met elkaar trouwen prima, maar hou privé zaken strikt privé en val mij en anderen niet lastig met ranzige verhalen op tv wat zo vaak gebeurt, die bij mij alleen maar afschuw en onpasselijkheid opwekken.

Het enige aantrekkelijk van homoseksualiteit vind ik als 2 bloedmooie vrouwen met elkaar de liefde bedrijven, maar daar houdt mijn interesse dan ook op. Er zijn veel geniale, creatieve homoseksuele personen (geweest) die onze cultuur sterk hebben verrijkt en ik heb dus alle respect voor ze, maar dat is mijn punt helemaal niet. In mijn beleving moeten homofielen met respect worden behandeld, moet je van ze afblijven en nooit mishandelen louter vanwege hun geaardheid, noch moet je ze verbaal beschimpen of minderwaardig behandelen, maar je moet deze geaardheid ook weer niet ophemelen.

Het is een primair een privézaak en ik wens hen veel liefde en geluk toe. Waar ik wel moeite mee heb is een proces van verwijfdheid waarmee de Westerse man wordt belaagd en een synchroon man-wijf- proces waarmee de subtiel en o zo waardevolle scheidslijn tussen de seksen wordt vervaagd en leidt tot hybride wezens, die niet in hun kracht en natuurlijke rol zitten.

In Kiev is een man een man en een vrouw een vrouw en dat heeft niets met onderdanigheid te maken, maar alles met een gezonde rolverdeling. Hoewel ik van koken hou, kijken de vrouwen daar mij met enige argwaan als ik een overheerlijk gerecht voor ze wil maken, want dat is hun taak, terwijl ze nog veel liever uit eten gaan, als het enigszins kan elke dag.

Hedonisme lijkt in Kiev te zijn uitgevonden en Catharine de Grote beklagde zich in de 18 eeuw er al over dat de bevolking van die mooi stad al vanaf 3 uur in de middag vooral was te vinden in cafés en restaurants en daar vaak tot diep in de nacht verbleef. Ik heb niets tegen zelfstandige vrouwen, integendeel, maar een beetje geveinsde afhankelijk zijn van elkaar kan echt geen kwaad hoor en als je voor je vriend of man kookt is dat echt niet een vorm van modern slavernij.

Door die vreselijke sterk gekleurde media, die de moderne mens bombarderen met ontelbare geraffineerde verpakte morele boodschappen worden mensen ook in mijn land al decennia aangezet tot niet natuurlijk gedrag. Wat is er mis met een vrouw die graag goed voor haar gezin zorgt? De familie de Medici is er groot mee geworden en is diepgeworteld in bijna alle vorstenhuizen van Europa.

Uiteindelijk ging deze familie aan homoseksualiteit en onvruchtbaarheid ten onder, ok, maar ze hebben deze uiterst succesvolle dynastie, die ons zoveel voortreffelijke kunst en wetenschap hebben gegeven, 300 jaar volgehouden. De meeste vrouwen die ik tijdens mijn werk heb ontmoet en dat moeten er tienduizenden zijn geweest (dus valide voor een aselechte steekproef) waren overwegend matig getalenteerde overambitieuze werkneemsters, die vaak stijf stonden van de stress en van de ene afspraak of verplichting naar de andere holden en hun partners dus te kort deden.

Er was geen sprake van enige balans noch van een optimale prestatie, noch van een maximaal rendement van hun relatie. Dat laat onverlet dat vrouwen mannen in vrijwel alles overtreffen, zowel het goede als het slechte en dat er zeer veel getalenteerde vrouwen zijn die elke uitdaging aankunnen en die niet gemist kunnen worden voor het arbeidsproces. Vaak werden aan die topvrouwen talenten toegedicht die ze domweg niet hadden, maar het was kennelijk een autonoom proces om te demonstreren dat je hart op de goede plek zat. Ik heb niets met onwaarachtigheid, ook niet met ouders die hun matig getalenteerde zoon of dochter ophemelen. Ik heb dat nooit gedaan.